

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie E. Ż.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 lutego 2020 r. – sygn. akt V Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 26 września 2019 r. – sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Wskazać należy, że mimo przedstawienia we wniosku obrońcy skazanego E. Ż. o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności argumentacji

dotyczącej poważnych konsekwencji odbywania orzeczonej wobec niego kary, argumenty te nie mogły przekonać o konieczności zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k.

Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacji wskazują na tak poważne błędy w kontroli apelacyjnej dotyczącej czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, że powinny one prowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego.

Jednocześnie należy wskazać, że obrońca w żaden sposób nie uprawdopodobnił, by to rzeczywiście skazany był jedyną osobą, która może zająć się niepełnosprawnym ojcem A. Ż. – pomimo załączenia dokumentacji medycznej jego dotyczącej. Podobnie, nie mógł być uznany za decydujący argument związany ze stanem zdrowia skazanego. W opisie tego stanu zdrowia nic nie wskazuje na to, by wykonanie prawomocnego wyroku pociągało za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla zdrowia skazanego, zwłaszcza, że przebywając w warunkach zakładu karnego będzie on objęty opieką medyczną. W tej zaś sytuacji i ten argument nie mógł stać się podstawą ustalenia, że zasadne byłoby na tym etapie uznanie, iż dolegliwość wynikająca z wykonania prawomocnego orzeczenia byłaby niezasłużona. Stan zdrowia skazanego (podobnie zresztą, jak i ważne względy rodzinne), mogą być ewentualnie podstawą w pierwszej kolejności do odroczenia wykonania kary bądź ubiegania się o udzielenie przerwy w jej odbywaniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

